

25è ANIVERSARI pàg 3
Punt de Referència:
una entitat que guia els
joves tutelats i extutelats

SAGRADA FAMÍLIA pàg 11
Ever Blanchet, director
del Teatre Gaudí: "Tenim una
de les millors programacions"

líniaeixample

Setmanari • 22/2/2023 • Núm. 235 • liniaeixample.cat

L'Eixample recorda l'atemptat de la sala Scala de l'any 1978

L'Ajuntament col·loca un faristol per fer memòria d'un episodi fosc de la Transició que va tenir origen policial pàg 10

Foto: Universitat de Barcelona

Temple del saber

La UB celebra els 150 anys de l'edifici històric pàg 8

SANT ANTONI pàg 9
La superilla continua generant disparitat d'opinions entre el veïnat

COMPROMÍS MUNICIPAL pàg 12
Es millorarà el manteniment de les àrees per a gossos

BÀSQUET pàg 13
Claudia Garcia (CB Roser): "Tots hauríem de fer teràpia"

Garcia Zarco dental

implants | odontologia | estàtica

**IMPLANTS
MÍNIMAMENT
INVASIUS**

- Menor inflamació i dolor
- Menys temps de cirurgia

Perquè ens importes...

- 1 Confiança: No som una franquícia
- 2 Compromís: La teva salut és el que ens preocupa
- 3 Proximitat: Estem al teu costat, al barri

Demana la teva 1a visita GRATIS sense compromís
Et farem una història clínica + exploració amb estudi radiogràfic i càmera intraoral

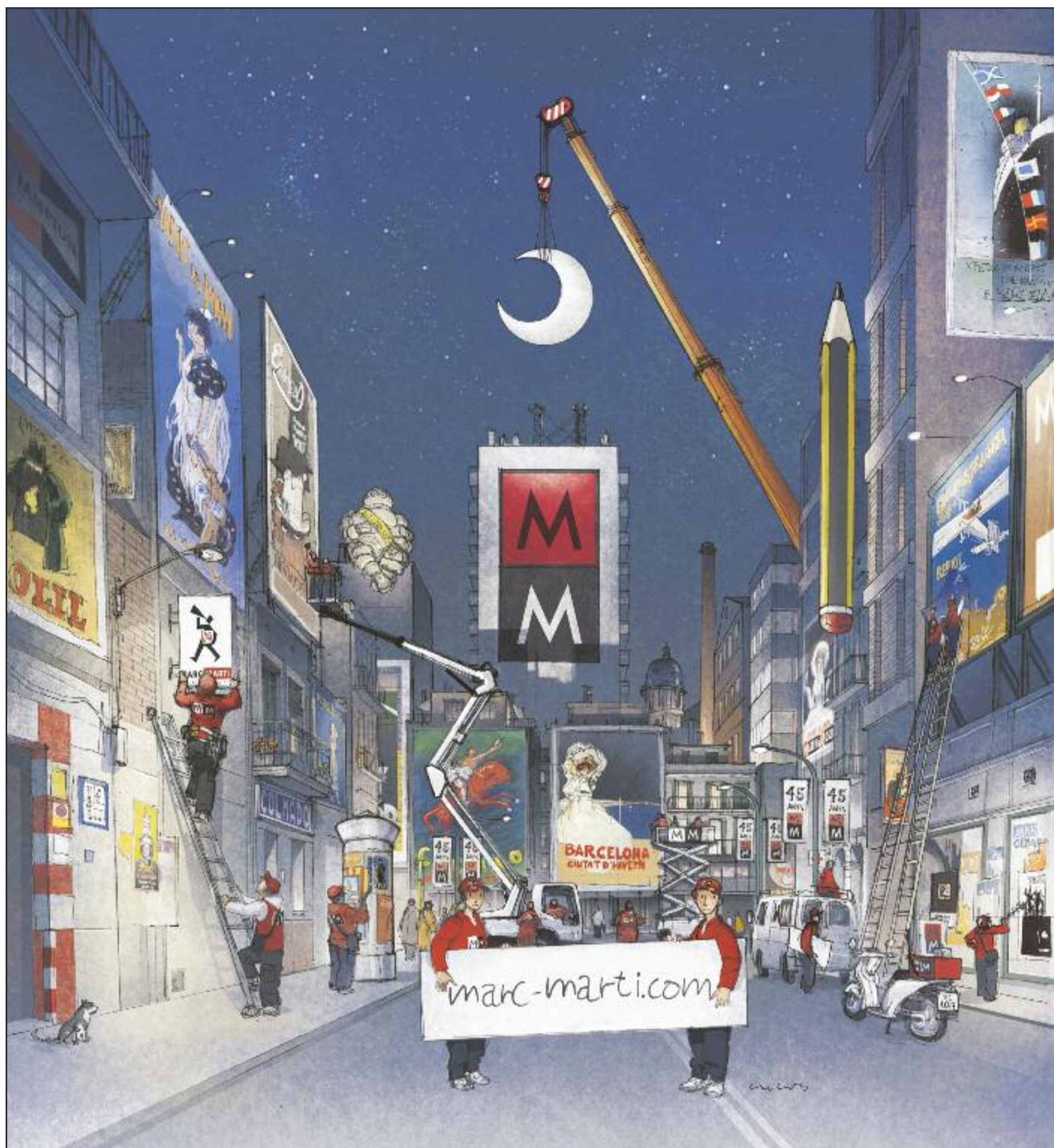

Dra. Josefina Zarco Cabrerizo

Directora mèdica

- Llicenciada en Medicina i Cirurgia (UB)
- Metge especialista en Estomatologia
- Postgrau en Endodòncia, Implantologia i Cirurgia Oral
- Pèrit Dental
- Certificada en Carilles Lumineers
- Medicina estàtica

C/ Casanova, 105 - Barcelona (entre Mallorca i València) - Telf. 93 451 10 26 - 669 125 397
De dilluns a divendres de 10h a 14h i de 15h a 21h - Metro: Hospital Clínic

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

Què vol dir “volem acollir”?

» L'entitat Punt de Referència acompanya joves tutelats i extutelats en el seu camí a l'emancipació
 » L'associació va cloure el seu 25è aniversari amb un debat al CCCB sobre l'acollida a Catalunya

Anna Utiel
BARCELONA

El 18 de febrer de 2017, desenes de milers de persones van omplir els carrers de Barcelona al crit de “Volem acollir”. La manifestació va aplegar unes 160.000 persones segons la Guàrdia Urbana i unes 500.000 segons els organitzadors, la plataforma *Casa nostra, casa vostra*. Sis anys després d'aquella jornada reivindicativa, què en queda? Realement volíem, o més ben dit, volem acollir?

Aquesta és la pregunta que es va plantejar l'entitat Punt de Referència el passat dia 9 de febrer a l'acte de cloenda del seu 25è aniversari. Va ser una jornada de debat que va concentrar més de 300 persones al teatre del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) i que, més enllà de convidar a la reflexió, va servir per difondre i posar en valor la tasca que fa l'entitat des del 1997. Una tasca, per cert, que aquest any ha estat reconeguda amb el Premi Ciutat de Barcelona en la categoria d'Educació.

Aquell 1997, una noia extutelada va aparèixer als televisors de molts catalans admetent que se sentia sola. Amb les necessitats bàsiques cobertes, l'origen del seu malestar i de bona part dels seus problemes era la solitud. “Així que fa 25 anys, responent a la crida d'aquesta jove, naixia l'associació Punt de Referència. Des d'aleshores, centenars de voluntaris i voluntàries han acollit i acompanyat centenars de joves extutelats, oferint-los el més bàsic: la seva companyia”. Aquestes van ser les paraules de la presidenta de Punt de Referència, Mònica Arús, en l'acte titulat, precisament, *Volem acollir?*.

La foto de família al final de l'acte 'Volem acollir?', de l'entitat Punt de Referència. Foto: Clàudia Frontino/Agència Talaia

Conduït pel periodista Carles Prats, el debat va comptar amb joves extutelats, experts, activistes i famílies acollidores. Tots ells es van preguntar fins a quin punt Catalunya és, com sovint es reivindica, “terra d'acollida”, i com hauria de ser aquesta acollida per esdevenir real i no quedar-se només en un lema.

QUÈ VOL DIR ACOLLIR?

“L'acollida no és només oferir ajuda humanitària”, va afirmar l'escriptora Nadia Ghulam, que va deixar clar que “no hi ha una fórmula màgica per acollir”. Ella i la seva família, però, són un bon exemple en el qual fixar-se.

Quan la Nadia va arribar a Catalunya des de l'Afganistan, va haver de “desaprendre” tot el que havia vist fins aleshores i “començar de nou”. Després d'haver-se fet passar per un home durant anys al seu país d'origen, aquí va

poder tornar a viure com a dona. I això, en el context cultural del qual partia, volia dir dur mocador. Quan ho va comunicar a la seva mare d'acollida, lluny de sentir-se jutjada, va rebre una resposta plena de naturalitat i comprensió: “D'acord, ves a la meua habitació i tria el mocador que més t'agrada”. Amb el temps, el cos li va demanar canviar el mocador per una gorra. “D'acord, comprem-ne una”, va ser la resposta de la mare. Finalment, va decidir que ni gorra ni mocador. “D'acord, doncs anem a la perruqueria”.

Amb aquesta anècdota, Ghulam va assenyalar quina és la veritable clau de l'acollida: l'acompanyament. I aquest és, de fet, el motor que mou Punt de Referència. Ho sap prou bé l'Alpha, un jove de 20 anys que va arribar a Catalunya des de Mali, passant per Mauritània i el Marroc, l'any 2019. Primer va viure en un cen-

tre de menors i després, en fer els 18 anys, en un pis de joves extutelats. Però el punt d'inflexió va ser conèixer Punt de Referència i el seu “referent”, l'Alfred.

L'Alfred és voluntari del projecte Referents, justament la iniciativa que ha valgut a l'entitat el Premi Ciutat de Barcelona. Els “referents”, que són voluntaris, es converteixen en mentors per a joves com l'Alpha. “L'Alfred em va acompanyar i ajudar en moltes coses. També em va ensenyar Barcelona, els museus...”, assegura el noi. Més endavant, l'Alpha va formar part d'un altre dels pilars de Punt de Referència, el projecte Acull. En aquest cas, els voluntaris obren les portes de casa seva i, durant nou mesos, conviuen amb els joves. Els donen una llar i, per tant, l'oportunitat de seguir construint la seva vida. Per a l'Alpha, això ha suposat poder fer allò que tant desitjava: estudiar.

“Estic fent un grau mitjà de microinformàtica”, diu amb orgull.

“TENÍEM ESPAI A CASA I AL COR”

La Cristina és una de les voluntàries que obre casa seva per acollir joves de Punt de Referència. “Amb la meua parella vam veure que teníem espai a casa i espai al cor i ens vam animar a acollir”, explica. Defensa que es tracta d'una experiència enriquidora per a totes les parts. Elles han donat una llar a un noi de Pakistan i ell els ha aportat moltes altres coses, com ara “aprenentatge sobre antiracisme”. Lamentablement, tal com va reconèixer la presidenta de l'associació, el projecte Acull “està en crisi”. “Ens costa trobar famílies que vulguin obrir la seva llar”, va confessar tot i afegir que tenen la “certesa” que se'n sortiran. “Som molts els que creiem que una societat d'acollida és una societat millor”, va sentenciar.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniaeixample** a Telegram

La lupa

Una cosa més sobre Tel-Aviv

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de Barcelona i regidor del Districte de Nou Barris

Norma Vidal/ACN

En períodes electorals es diuen coses de tota mena. Es prometen actuacions en àmbits deficitaris, inversions a dit en equipaments o solucions miraculoses per resoldre problemes enquistats eternament que, més enllà de l'honesta voluntat d'endegar-les, els tècnics i les lleis matisen un cop iniciat el nou mandat. És normal i fins i tot necessari que sigui així, perquè és una bona manera de posar en ordre el llistat de necessitats i de recordar-nos els deures pendents. El que no és tan normal és apoderar-se de l'esperit de tota la ciutat per voler representar-lo amb decisions poc assenyades. Prometre la contractació de mil nou guàrdies urbans forma part del primer i trencar l'agermanament amb la ciutat de Tel-Aviv, del segon.

No cal perdre gaire temps analitzant els efectes d'aquesta decisió perquè són inexistent, tret de malbaratar la imatge de Barcelona des del punt de vista turístic i enterbolir la finíssima línia que separa les ciutats del món a l'hora de decidir on s'inverteixen capitals o on s'instal·len noves seus empresarials. Això no va d'ambaixades, però sí de negocis, la qual cosa no és menor si tenim en compte les competències municipals i les prioritats de la major part dels ciutadans.

La injustificable deriva ultradretana del govern israelià no ens ha de fer oblidar que parlem d'un país democràtic en un context geogràfic plegat de teocràcies islàmiques. Justament per això encara és més difícil d'entendre que algú amb sentit comú trenqui relacions amb una ciutat governada pel Partit Laborista

i amb múltiples manifestacions progressistes. Si em correspongués a mi prendre decisions d'aquesta naturalesa, hauria multiplicat la relació amb Tel-Aviv justament per reforçar un missatge d'estímul i d'escalfor als milions d'israelians que lluiten dins d'aquest país per reconduir-lo.

És evident que aquesta decisió s'ha pres en clau barcelonina per consolidar, sense matís i debat, un electorat fidel, gairebé entregat, que algunes enquestes semblen posar en perill. És la política que vol assegurar el terra electoral renunciant a pujar-ne el sostre.

Aquest és el signe de la conxorxa electoral entre comuns i Junts per Catalunya: uns fixen el seu electorat radical i entusiasta i els altres diuen que són justament el contrari. Colau i anticolau. Tot plegat a costa de no explicar res a ningú sobre la ciutat del futur.

L'agenda quotidiana de les grans ciutats europees està farcida de reptes similars: la mobilitat, la reducció de les energies contaminants, ordenar els fluxos turístics, transformar l'economia en clau creativa i digital i resoldre els déficits d'habitatge en un context altament gentrificador. Si hi afegim el canvi en les tradicionals cultures de gènere i la regeneració dels models de participació democràtica, definim el que configura l'essència dels programes de la Unió Europea. Afortunadament, tot això ja és agenda institucional assumida, tret d'algun partit ultradretà, per tothom.

Per això sobta que els partits de la nova esquerra, i a Barcelona els comuns, hagin esdevingut amb

el temps simples portaveus dels problemes sense capacitat per aportar solucions. I una bona solució, recordo, és la resposta a un problema amb la virtut de no crear-ne un de nou.

Aquestes eleccions no haurien de servir per evidenciar allò que tots sabem, sinó per plantejar la manera de resoldre-ho amb la mirada posada en la Barcelona dels 15 anys vinents. I és evident que això suposa obrir les portes a dos reptes imprescindibles perquè les solucions esdevinguin engrescadores i viables.

El primer és la planificació metropolitana, la qual cosa té una dimensió política i tècnica complexa però indispensable per resoldre qüestions com l'habitatge, la mobilitat o la innovació econòmica en clau industrial. No podem ser eternament un territori de 3,5 milions de persones que es neguen la condició de ciutadans d'una mateixa realitat urbana. El segon, amb connotacions emotives que sovint sobrepassen les estrictament pragmàtiques, suposa eliminar del nostre mapa mental la infundada i permanent tendència a comparar-nos amb Madrid. A més de fomentar un absurd complex d'inferioritat, això implica renunciar al lideratge en la lliga de les grans ciutats del món per entrar derrotats en una cursa de capitals d'Estat a la qual no estem convidats.

Trencar l'agermanament amb Tel-Aviv, malgrat que s'hi afegeixi que volem ser més amics que mai dels jueus assenyats que lluiten per la democràcia i la solidaritat entre pobles, també és un signe d'aquesta deriva poc raonable.

Les millors perles

"No és un pa *tumaca*, però també estic ric". I es queden tan Namples. És l'anunci que KFC va col·locar als autobusos de Barcelona i que ha fet plorar sang milers de catalans. Al final s'ha fet viral i la marca l'ha retirat. Gràcies, Twitter.

Un conductor begut baixa unes escales amb el seu totterreny i, en arribar a baix, troba els Mossos d'Esquadra esperant-lo. És el que li va passar a un home de 59 anys durant el Carnaval de Solsona. Riu-te'n de Rio.

Censurar Roald Dahl per evitar paraules com "gras" o "lleig". És el que ha fet l'editorial Puffin perquè el llenguatge que considera "ofensiu" desaparegui de les obres d'un dels grans de la literatura infantil. Per sort, en català no hi haurà canvis.

Joguina sexual o estri de cuina? Aquesta és la qüestió. De debò: aquest és el dubte que tenen uns investigadors respecte a un objecte trobat a les ruïnes de la fortalesa romana de Vindolanda, a Anglaterra. Ves a saber.

Eli Don/ACN

LA FOTO

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 43221-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Punt de Referència

L'entitat Punt de Referència, amb seu a l'Eixample, acompanya joves tutelats i extutelats en el seu camí cap a l'emancipació. Després de viure amb intensitat el seu 25è aniversari, ha rebut el Premi Ciutat de Barcelona en la categoria d'Educació.

pàgina 3

Ajuntament

L'Ajuntament té previst col·locar aquest dimecres al migdia un faristol per recordar el cas Scala, l'atemptat que va tenir lloc en aquesta antiga sala de festes de la Dreta de l'Eixample que va ser fruit d'una infiltració policial i que va deixar quatre morts.

pàgina 10

Teatre Gaudí

El Teatre Gaudí celebra aquest any el seu quinze aniversari. Des d'aquest equipament admeten que estan decebuts amb la reducció de les ajudes de l'Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC), però es mostren disposats a continuar endavant.

pàgina 11

El + llegit

liniaeixample.cat

- 1 *Myrurgia, l'aroma del Poblet*
- 2 *Collboni rep el suport d'un centenar de personalitats per fer "la millor Barcelona"*
- 3 *Junts demana aturar la reforma de la ronda de Sant Antoni*
- 4 *Trias: "L'actual projecte de la ronda Sant Antoni no solucionarà cap problema"*
- 5 *En defensa del Teatre Studium*

La llei s'ha de complir

per Pedro Jesús Fernández

El 28 de desembre de 2021, el Congrés dels Diputats va aprovar la Llei de garantia del poder adquisitiu de les pensions i altres mesures de reforçament de la sostenibilitat financera i social del sistema públic de pensions. I no va ser cap innocentada. La cosa és molt seriosa.

La disposició addicional sisenada d'aquesta llei assenyalava que, en el termini màxim d'un mes des de la seva aprovació, el govern encarregaria l'elaboració d'un informe d'auditoria relatiu als ingressos provinents de cotitzacions socials i a les despeses de naturalesa contributiva i no contributiva de la Seguretat Social. Aquest informe seria realitzat en un termini de sis mesos i inclouria la quantificació d'aquests conceptes i el seu finançament durant el període comprès entre els anys 1967 i 2019, ambdós inclosos.

Ha passat més d'un any i encara no s'ha elaborat l'auditoria i, per tant, no només desconeixem el resultat dels comptes de la Seguretat Social, sinó que podem afirmar, i això és molt més greu, que el govern no compleix la llei.

La gènesi de l'auditoria s'iniciava, ja fa anys, amb la voluntat de separar les fonts de finançament de la Seguretat Social, de tal manera que aquesta només assumís les prestacions contributives i l'Estat, la resta. Segons un informe de fiscalització del Tribunal de Comptes, més de 100.000 milions d'euros eren els que havia aportat la Seguretat Social entre els anys 1967 i 2018 a cobrir conceptes no contributius, és a dir, les anomenades despeses impròpies.

Aquesta despesa de més de 100.000 milions d'euros, sense comptar els interessos, obligaria l'Estat a reingressar-los a la Seguretat Social. Si tenim en compte altres informacions, resulta que el deute de l'Estat amb la Seguretat Social podria ser superior als 500.000 milions d'euros. Algú pot qüestionar la viabilitat de les pensions públiques? Hi ha o no hi ha diners?

Tanmateix, i malgrat aquestes informacions, hi ha qui continua amb el mantra que les pensions públiques són insostenibles i que la caixa de la Seguretat Social està buida. Fins i tot afirmen que les persones pensionistes són unes privilegiades, ja que les pensions que es perceben són molt generoses. Altres no tenen cap vergonya a assenyalat que les pensionistes, actualment, viuen massa i, per tant, millor no ocupar-se de la seva salut i el seu benestar si es vol evitar la fallida del sistema.

Aquests mateixos pocaveronyes no tenen cap escrúpol a aconsellar i defensar que el millor que poden fer les persones jubilades és un pla de pensions privat o hipotecar casa seva per poder viure de rendes.

El més greu de tot això és que aquest missatge ha penetrat en la societat, especialment entre la gent jove. Són molts els joves que han assumit que no co-

bran pensions, igual que pensen que, tot i tenir una bona preparació, hauran d'acceptar salaris de misèria i feines precàries.

No tenen present que moltes de les coses que s'han aconseguit ha estat gràcies a les reivindicacions i les lluites dels seus progenitors quan eren joves. Per això, des de fa més de cinc anys, són les persones grans les que es manifesten i concentren als carrers i places de molts pobles i ciutats de l'Estat, defensant les fites assolides per poder millorar les seves condicions de vida i poder viure amb dignitat. Afortunadament, no a tot arreu és així. A França, organitzacions juvenils han convocat manifestacions per defensar drets socials i serveis públics de qualitat.

Però tornem a preguntar-nos: per què el govern incompleix la llei? L'auditoria ha demostrat que l'Estat té un deute amb la Seguretat Social de més de 100.000 milions d'euros, que hauria de retornar. Si a això, hi sumem les cotitzacions dels treballadors i treballadores en actiu, és evident que la Seguretat Social tindria un superàvit més que suficient per pagar pensions actuals i futures, acabant així amb la fallàcia que les pensions no són sostenibles. A més, això hauria de posar fi a la campanya que vol crear un enfrontament intergeneracional.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

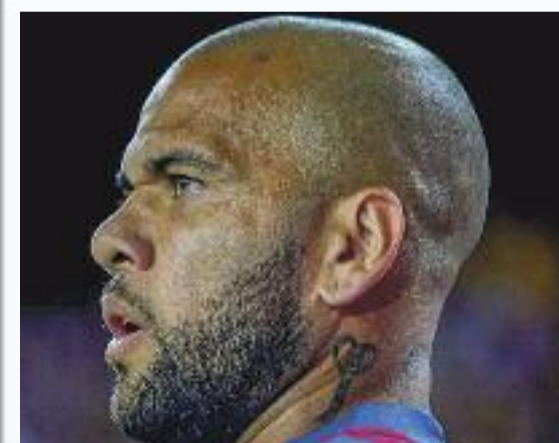
#JudiciABorràs

@QuicoSalles: L'informàtic [Isaías Herrero, abans amic de Laura Borràs] acusa Borràs de fer-li un "contracte encobert" i de fer "trapis i marrons amb ella".

#MortAIMWC

@liniaxarxa: Mor un treballador durant el muntatge del Mobile World Congress. La @GSMA, organitzadora del #MWC, ha traslladat el condol a la família.

#AlvesContinuaràAPresó

@tsj_cat: La secció 3 de l'Audiència de Barcelona confirma la presó provisional per a un jugador de futbol investigat per agressió sexual pels fets ocorreguts en una discoteca.

La sala de conferències de l'Espai Línia es va omplir per escoltar Ernest Maragall. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Ernest Maragall: "Ni turismofòbia ni massificació, és a dir, ni Colau ni Trias"

Albert Alexandre
BARCELONA

Ernest Maragall va guanyar les darreres eleccions municipals a Barcelona, però no es va convertir en alcalde. Amb aquesta espina, el candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) es torna a presentar als comicis, tot i que en aquesta ocasió les enquestes sembla que no li són, per ara, tan favorables com l'hi eren el 2019. Sigui com sigui, Maragall es mostra confiat i diu que si es cregués les enquestes "seria un pessim candidat". Així ho va explicar dimecres 15 de febrer a la tarda en una conversa que va mantenir amb Arnau Nadeu, director editorial dels diaris *Línia*.

En l'entrevista celebrada a l'Espai Línia, en el marc del cicle de trobades *La ciutat metropolitana, progrés i futur*, el candidat d'ERC va fer un exercici de realisme i va reconèixer que, segurament, els resultats de les eleccions donaran un resultat molt ajustat amb quatre forces molt igualades. Es referia a la mateixa ERC, als comuns, al PSC i a Junts. "No serà com en altres ocasions una carrera de 100 metres, sinó de 5.000 i, per això, la campanya serà més decisiva que mai", va augurar.

En aquest sentit, Maragall va esmentar el que, segons el seu punt de vista, és el cinquè candi-

dat: l'abstenció. És per aquest motiu que el candidat d'Esquerra va assenyalar que guanyarà la candidatura que tingui "capacitat d'oferir projectes".

Per altra banda, Maragall no va amagar cert optimisme en afirmar que està convençut que ERC serà la primera força i va reconèixer que, en aquests comicis, serà molt rellevant, a l'hora d'afrontar pactes postelectorals, el fet de poder ocupar la primera posició. "Estic en condicions de pactar amb Junts, amb els comuns i amb el PSC", va afirmar el republicà sense voler detallar amb quina d'aquestes formacions prefereix entendre's. "Ho determinarà la possibilitat", va dir.

SUPERILLES I GENTRIFICACIÓ

Maragall es va mostrar molt crític amb alguns dels projectes que el govern d'Ada Colau ha posat en marxa en els últims temps. Així, va considerar que les superilles són un exemple de gentrificació verda, és a dir, una actuació urbanística que, en virtut de la reducció de la contaminació, està expulsant els veïns dels seus barris. "Des d'ERC ja vam avisar que això podia passar, però els comuns han actuat amb oportunisme", va criticar. "En urbanisme, la reducció de la contaminació pot ser un criteri, però no l'únic", va dir. El projecte del candidat d'ERC passa per "actuar en el conjunt de la ciutat i fer una reducció global del trànsit".

Tanmateix, Maragall també va dirigir les seves crítiques cap al soci de govern dels comuns en el darrer mandat. El líder d'Esquerra a Barcelona va qüestionar el model de Jaume Collboni per reduir la contaminació i augmentar els espais verds. En una entrevista dins del mateix cicle de conferències, el socialista va afirmar que el seu projecte vol convertir els interiors d'illa de l'Eixample en parcs i jardins. "És un projecte que està bé, però en cap cas és la solució per reduir la contaminació", va dir Maragall. "En tot cas, Collboni ha governat durant quatre anys i no ha fet res d'això", va criticar.

REGULAR L'HABITATGE

En el tema de l'habitatge, Maragall es va mostrar clar i concís: "Veuem una regulació dels lloguers". Malgrat això, va reconèixer que els canvis legals en aquesta matèria impliquen molts agents que cal tenir en compte. Es referia a administracions com la Generalitat o el govern de l'Estat espanyol.

Per altra banda, el candidat va alertar que el problema de l'habitatge que viu Barcelona no només se soluciona a cop de llei. "Cal crear i rehabilitar habitatges assequibles", va afirmar.

ENTRE COLAU I TRIAS

Maragall va aprofitar un altre dels grans temes que preocupa la ciutadania de la capital catalana per llençar un dard als seus com-

petidors electorals. Pel que fa al turisme, el líder d'ERC va dir que el seu model no implica "ni turismofòbia ni massificació, és a dir, ni Colau ni Trias".

Així mateix, Maragall no va voler desvincular aquesta qüestió de la resta de les que preocupen la ciutadania. Dit d'una altra manera, segons el seu parer, per aconseguir que el turisme "sigui un valor afegit i no un sector que generi dependència econòmica" cal que Barcelona enforteixi tot el seu teixit productiu. "Si tenim una economia forta, no haurem de dependre del turisme", va dir el candidat alhora que reconeixia que cal oferir un turisme de qualitat i que no generi precarietat.

DRETS I DEURES EN NETEJA

En un altre dels grans temes que preocupen els barcelonins, Ernest Maragall va intentar fer una anàlisi més enllà dels titulars. Així, alhora que criticava l'actual govern municipal per defugir les seves responsabilitats i afirmar que els problemes de neteja que viu la ciutat tenen a veure amb el contracte signat amb l'empresa responsable del servei, Maragall va dir que també hi ha un problema de civisme. "Sempre parlem molt de drets, i això està molt bé, però no esmentem tan els deures que té la ciutadania", va considerar. Sigui com sigui, el republicà va afegir que es tracta d'un cercle viciós: si l'Ajuntament no fa la feina ben feta, els ciutadans no responen.

LA SEGURETAT

Per altra banda, Maragall també es va referir als problemes d'inseguretat que alguns barcelonins consideren que pateix la ciutat. El candidat d'ERC va assenyalar que quan parlem d'aquesta qüestió s'ha de fugir de qualsevol debat que passi per "una subhasta" del nombre d'agents de policia que cal augmentar als carrers de la capital catalana. "Segurament en calen més, però això no és l'únic que hem de fer", va explicar. "La millor política de seguretat és canviar el model productiu per posar fi a les desigualtats", va afegir.

A més, Maragall va considerar que cal adaptar les lleis a la realitat de Barcelona i tenir un model de justícia "dissenyat per al tipus de ciutat que és Barcelona".

EL DEBAT DE L'AEROPORT

Com no podia ser d'una altra manera, Maragall també va referir-se a l'aeroport. "Almenys ara té sentit expressar propostes", va dir el candidat quan feia pocs dies que s'havia posat damunt la taula construir una nova pista sobre el mar. "Hem perdut molts anys per culpa de la proposta unilateral del govern espanyol", va afegir.

En aquesta línia, Maragall va reconèixer que Barcelona necessita connexions de llarga distància, però no va donar a conèixer la proposta d'ERC per aconseguir-ho. "En el seu moment explicarem quin és el nostre projecte per posar al dia l'aeroport", va anunciar.

**“Tu pots anar
per les escales.
Jo necessito
l’ascensor”**

Javier Rojano.
Porta una pròtesi al genoll.

**Al bus i al metro,
dona prioritat absoluta
a qui ho necessita.**

tmb.cat

Ajuntament de
Barcelona

Transports
Metropolitans
de Barcelona

BARCELONA't
amb TMB

El valor humà d'una universitat

» La Universitat de Barcelona (UB) celebra els 150 anys de l'edifici històric amb una exposició
 » El vicerector del centre explica que la mostra se centra sobretot en la relació de la gent amb la UB

Guillem Francàs
L'ESQUERRA

“Volem explicar la història de la gent i no la de les pedres”, afirma Agustí Alcoberro, vicerector de la Universitat de Barcelona (UB). I és que l'edifici històric de la UB està d'enhorabona perquè ha arribat als 150 anys de vida i, per a celebrar-ho, el 9 de febrer es va inaugurar una exposició fotogràfica que repassa la seva història. Es podrà visitar fins al juliol.

Així doncs, la mostra es titula *150 anys en imatges* i és fruit de la cerca en arxius (propis de la universitat i externs) i de la contribució dels particulars que han donat fotografies. De fet, segons explica la UB, s'han arribat a reunir fins a 800 fotografies, de les quals gairebé la meitat provenen de la crida que va fer la mateixa universitat.

Finalment, després de fer una neteja, l'exposició la formen unes dues-centes imatges que mostren l'activitat en aules, laboratoris i biblioteques als segles XIX i XX, alhora que documenten de diferents episodis pels quals ha passat l'edifici. Alguns exemples són les obres de construcció del centre, els bombardejos de la Guerra Civil, la visita del dictador Francisco Franco, que va estar retratat a l'escala d'honor, o les recents mobilitzacions estudiantils, entre altres capítols.

HISTÒRIA DEL CENTRE

Com estan comptabilitzats aquests 150 anys? Alcoberro explica que el 1872 és el retorn definitiu de la Universitat a Barcelona. En aquell moment era un centre medieval que “havia estat censurat quan el van desterrar a Cervera el 1714”, afegeix. Això s'havia fet per evitar la difusió i formació de la cultura catalana.

A l'esquerra, l'edifici de la UB quan es va construir i, a la dreta, l'interior de l'actual. Fotos: UB

Al cap d'uns anys, els responsables de la universitat van fer “una ruta per diversos convents” per decidir si es reubicaven en un d'ells, explica Alcoberro, però els espais no eren suficients per a un edifici noble com el que volien fer. Fins que el 1863 es va decidir construir el centre on actualment

hi ha la universitat. Amb aquestes dues dates establertes (1863, inici construcció i 1872, establiment definitiu), la UB ha hagut de decidir quina establiria per comptar els anys. Alcoberro afirma que es van decidir per la segona, ja que és quan es fa el primer discurs d'inici de curs: “Per això

fem un recull de fotografies que ens permet veure l'evolució de les persones que han passat”.

Per acabar, el vicerector de la UB destaca que l'exposició permet veure com durant gairebé 100 anys va ser l'únic edifici que concentrava els estudis superiors de Catalunya.

525 mitjans associats

amic

“Mitjans de proximitat,
 periodisme de confiança”

www.amic.media

Un debat polític ben viu al carrer

» La superilla de Sant Antoni continua generant disparitat d'opinions entre veïns i comerciants
 » L'Ajuntament hi ha fet tasques de millora en els últims mesos i ara l'objectiu és "consolidar-la"

Anna Utiel
SANT ANTONI

En Josep diu que és "un luxe" i en Rafael afirma que és "un desastre". Aquests dos veïns, que no es coneixen de res, tenen opinions completament oposades sobre la superilla de Sant Antoni. Escoltant una estona la gent que s'hi passeja un divendres al matí, és fàcil adonar-se que el debat que genera la superilla no és només cosa de polítics. Ara bé, en la majoria de casos, les queixes se centren més en el manteniment que no pas en la idea general.

"Fa falta més neteja", valoren la Caridad i l'Enrique, que fa seixanta anys que viuen al barri. L'un porta el gosset i l'altra, el carro de la compra, i s'han aturat a conversar amb una parella d'amics que han trobat a la cruïlla entre Parlament i Borrell. Tots quatre comenten que hi ha persones

que dormen a la superilla i que hi fan les seves necessitats. "L'Ajuntament els hauria de donar una altra opció", assenyala la Carme. D'altra banda, aquesta veïna denuncia que "hi ha molts bancs trencats" i alerta que "és perillós".

Precisament, la tinenta d'alcaldia d'Urbanisme, Janet Sanz, va reconèixer dimecres passat que a la superilla de Sant Antoni hi ha "elements malmesos fruit de l'ús intensiu que ha tingut aquest espai que la ciutadania s'ha fet seu". És per això que, des del mes de desembre i fins ara, l'Ajuntament ha reparat, netejat i repintat la zona. Un cop enllestides aquestes tasques de manteniment, l'objectiu és "consolidar" la superilla, segons Sanz. Així, el següent pas serà encarregar el projecte per fer definitiva la pacificació del carrer Borrell i per acabar els carrers de Parlament i Rocafort. La previsió és que les obres puguin començar el 2024.

Diferents zones de la superilla de Sant Antoni un divendres al matí. Fotos: Línia Eixample

"NINGÚ L'ELIMINARIA"

"Fins i tot la gent que era més reticent a la superilla al principi, ara no l'eliminarà", assegura en Jordi, un altre veí. I el cert és que algunes de les veus més crítiques també ho admeten. "Mentre estigui neta i mantinguda, a mi em sembla bé", reconeix la Carme. De fet, aquesta veïna confessa que quan arriba el bon temps hi ha un banc que pràcticament porta el seu nom. "Vinc amb amigues i ens hi estem des de quarts de quatre fins

a les vuit o les nou del vespre. Ens ho passem molt bé", explica.

I ELS COMERCIANTS?

La disparitat d'opinions entre comerciants és encara més accentuada. Més enllà dels posicionaments de les dues associacions del barri –Sant Antoni Comerç defensa la superilla i Som Sant Antoni hi veu pegues–, sobre el terreny també queda clara la diferència. A la Drogueria Subirats, per exemple, creuen que la superilla els

ha fet mal perquè venen "material pesat", com pots de pintura, i el fet de no poder arribar-hi en cotxe ha provocat la pèrdua de clients de fora del barri i la ciutat. "Els repartidors tampoc tenen on parar", lamenten. Justament això és bo per a altres negocis. "Els camions ens tapaven l'aparador. Hem guanyat visibilitat i la gent passeja més", celebren a la joiera Moré. "Tot el que sigui bo per al barri ens sembla bé", conclouen des de la floristeria Diana i Aldana.

premsa de proximitat metropolitana
 un recorregut per la història a través de les seves capçaleres

espai línia

Exposició oberta al públic
 Girona 52, Barcelona

Quan fer memòria és fer justícia

» L'Ajuntament col·loca aquest dimecres un faristol per recordar l'atemptat de la sala de festes Scala
 » El cas Scala és un episodi fosc de la Transició: un atac incitat per un infiltrat que va deixar quatre morts

MEMÒRIA HISTÒRICA ▶ El 15 de gener de 1978, després d'una manifestació contra els Pactes de la Moncloa, alguns dels participants en la mobilització van atacar la sala de festes Scala. Com a conseqüència, van morir quatre treballadors. Bernabé Bravo, Ramón Egea, Juan Manuel López i Diego Montoro van perdre la vida mentre hi feien tasques de manteniment.

Els mitjans de comunicació, encara controlats pel poder, van difondre la versió oficial que assenyalava com a responsables un grup d'anarquistes de la CNT, el sindicat que havia convocat la manifestació. Una investigació policial i un procés judicial matussers van acabar amb el tancament del cas amb molts dubtes sense resoldre. "Al darrere s'hi veia la mà del *deep state* (l'estat profund)", tal com explica l'historiador i periodista Rafa Burgos. Efectivament, anys més tard es va saber que un confident policial,

Joaquín Gambín, s'havia infiltrat en el moviment anarquista i havia preparat l'atemptat, incitant els joves a perpetrar-lo.

"Cal tenir en compte que la CNT havia estat majoritària a Catalunya i hi havia la por que tornés a revifar", apunta Burgos, que afegeix que aquest succés va fer molt de mal al sindicat. A més, subratlla que, per acabar-ho d'adobar, entre els operaris assassinats hi havia afiliats a la CNT. La mort d'aquests quatre treballadors es va tractar com un accident laboral fins al 1998, any en què van ser finalment reconeguts com a víctimes del terrorisme. Tot i això, la investigació judicial no es va reobrir mai.

Ara que fa 45 anys del cas Scala, un dels episodis foscos de la Transició, l'Ajuntament vol recordar els fets com a exercici de justícia i reparació democràtica. És per això que aquest mateix dimecres al migdia s'inaugurarà un faristol al xamfrà entre Consell de

L'atemptat va tenir lloc fa 45 anys. Foto: Joan Guitart/AFB

Cent i passeig de Sant Joan, on hi havia l'antiga sala. Burgos celebra aquest gest, sobretot perquè el cas havia caigut en l'oblit per a la majoria de la població. "Esperem que aquest faristol no pateixi actes vandàlics, com ja ha passat en altres de la ciutat", diu Burgos.

"PARAL·LELISMES"

Tal com assenyalava Burgos, la infiltració policial no és cosa del passat. Ben al contrari: està a l'ordre del dia. En aquest sentit, l'historiador i periodista fa referència als tres casos d'infiltració de la policia espanyola en movi-

ments socials de Catalunya i el País Valencià, destapats per *La Directa*. Però també parla de les infiltracions de l'FBI al moviment *Black Lives Matter* amb l'objectiu de "provocar aldarulls i donar la idea que són violents". Sembla que la història es repeteix.

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

UNHCR ACNUR
 La Agencia de la ONU para los Refugiados
 comité español

DONA ARA A

ayudaucrania.com
 Bizum – Codi: 01151
 ES86 2100 2262 1802 0040 3932

El Teatre Gaudí celebra amb un regust amarg els 15 anys

CULTURA ▶ El Teatre Gaudí ha celebrat el seu 15è aniversari amb un regust amarg per la reducció important de les ajudes de l'Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC).

Així ho explica un dels directors del teatre, Ever Blanchet, que afirma que han tirat endavant un teatre amb "una programació bastant innovadora, com ara amb musicals de nova cançó i musicals petits" en unes condicions difícils i que, just quan han fet 15 anys, l'ICEC els ha reduït "molt" les ajudes. "Ha estat una galleda d'aigua freda", afegeix.

En aquest sentit, la també directora del Gaudí, Maria Clausó, en declaracions a l'ACN, afirma que l'equipament és el lloc perfecte perquè grans talents mostrin el que són capaços de fer i saltin després a companyies més grans. Blanchet ha volgut insistir en aquest fet per reivindicar la feina que fa el teatre: "Rebem molta estima de la gent del gremi, de gent que està a Madrid i a altres sales de la ciutat".

El Teatre Gaudí celebra els seus 15 anys. Foto: Guillem Roset/ACN

Tot i lamentar-se per la pèrdua d'ajuts econòmics, Blanchet afirma que el Teatre Gaudí està preparat per continuar endavant. De fet, insisteix dient que "la programació d'aquest any fins al juliol és de les millors de la ciutat, si no la millor".

Amb tot, Blanchet acaba explicant que estan treballant en un

projecte per "funcionar diferent en un futur". Volen rehabilitar el Teatre de la Nau per incorporar-lo al projecte del Gaudí i aprofitar les dues sales que té: una de 44 localitats i una de 200. A més, el director del Teatre Gaudí explica que hi ha una paret on fer arts plàstiques i volen incentivar els tres espais.

La 'tortura' de les obres al 354 del carrer Sardanya

HABITATGE ▶ Al número 354 del carrer Sardanya, al barri de la Sagrada Família, hi ha unes obres que fa més d'un any que s'han convertit en una tortura per als veïns de la zona. Es tracta de la construcció d'un bloc de pisos a l'antic edifici de la fàbrica Lacer.

Al'octubre un grup de veïns ja van alertar dels problemes que estaven provocant les obres. De fet, tal com va informar *Betevé*, alguns d'ells van denunciar que els estaven sortint esquerdes a casa. Ara tornen a denunciar que el soroll continua sent "insuportable" i que no afluixa. "Els operaris treballen sense les condicions laborals adequades. Estan tot el dia amb la perforadora, una veïna ha tingut un atac de nervis, alguns veïns han

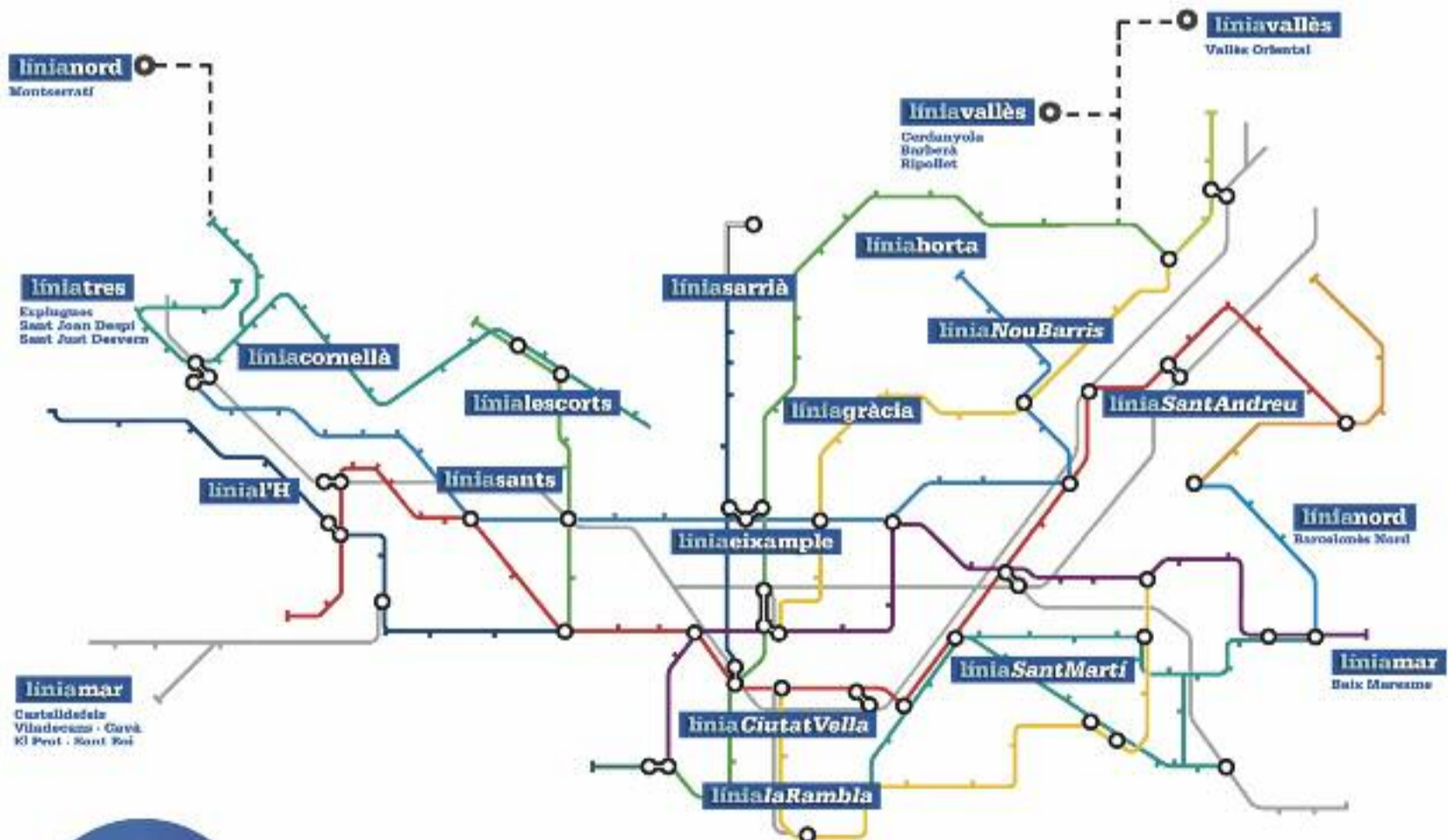
acabat insultant els obrers...", afirma a *Línia Eixample* un veí.

Precisament, els problemes relacionats amb el soroll és el que ja van denunciar a l'octubre des de l'escola Sagrada Família. Llavors, a l'escola, havien de tenir les finestres obertes per les altes temperatures. "Ara hi ha moments i estones intenses de soroll. No és comparable al mes d'octubre, també perquè ara podem tenir les finestres tancades", afirma la directora del centre, Pepa Reig.

Per la seva banda, des del Districte asseguren que no els consta cap queixa veïnal recent. Tot i això, un grup de veïns recorden que han presentat una denúncia a la Guàrdia Urbana, però lamenten que no han obtingut cap resposta.

Les obres estan provocant queixes veïnals. Foto cedida

20 edicions de proximitat
Districtes de Barcelona · L'Hospitalet
Barcelonès Nord · Baix Llobregat
Baix Maresme · Vallès
liniatarxa.cat

Vols anunciar-te?

686 429 517

publicitat@comunicacio21.com

L'Ajuntament ha reconegut la Biblioteca Pública Arús en el marc de la distinció a un total de 97 entitats i institucions centenàries de la ciutat. L'emblemàtic equipament situat al Fort Pienc es va fundar el 1895, fa 128 anys.

Es reforçarà el manteniment de les àrees per a gossos

ESPAI PÚBLIC ▶ Les àrees d'esbarjo per a gossos sovint són origen de queixes, tant de veïns a qui els molesta el mal ús que se'n pugui fer com de propietaris de gossos descontents amb aquests espais. Un exemple clar d'això s'ha vist en els últims temps al Fort Pienc, concretament al parc de l'Estació del Nord, on hi ha una de les àrees més grans de la ciutat però, tot i això, no acaba d'haver-hi satisfacció entre veïns i amos de gossos. Però sembla que això podria passar a la història.

L'Ajuntament ha signat un nou contracte per al manteniment, la conserva i la millora de les àrees d'esbarjo de gossos de tota la ciutat. Tal com ha informat el consistori, té una durada de dos anys i compta amb un pressupost de prop de 715.000 euros. Inclou, a més, "actuacions de manteniment preventiu i correctiu per a cada espai", així com "els treballs de jardineria i les actuacions d'urgència que siguin necessàries en cada cas".

L'àrea de gossos del parc de l'Estació del Nord. Foto: Ajuntament

Amb el nou contracte, les àrees passen a netejar-se entre una i dues vegades al dia, i a desinfectar-se cada nit. Des del govern municipal matisen que el desinfectant emprat és, evidentment, "innocu" i que té la capacitat d'eliminar tant bacteris com fongs i virus. D'altra banda, també es fan "dues inspeccions vi-

suals" setmanals a cada espai per detectar possibles mancances.

116 ÀREES DE GOSSOS

A Barcelona hi ha 116 àrees de gossos. Aquests espais han de ser la solució a conflictes com el del parc de l'Estació del Nord, on els veïns han denunciat molts cops que hi ha gossos sense lligar.

L'Ajuntament vol ampliar les zones de càrrega i descàrrega

MOBILITAT ▶ L'Ajuntament ha plantejat ampliar un 20% la capacitat global de les àrees de càrrega i descàrrega del conjunt de la ciutat.

Aquest és un dels principals objectius de l'estratègia que el consistori ha dissenyat de cara el 2030 per fer més eficient la Distribució Urbana de Mercaderies (DUM). També es vol multiplicar per quatre el volum de compres en línia que es lliuren en punts de recollida, passant del 10% actual al 40%; reduir un 50% les emissions associades a aquesta activitat; multiplicar per deu els vehicles de ciclogística; o promoure el

disseny d'un automòbil de repartiment zero emissions. Tot plegat és fruit del procés participatiu fet amb associacions econòmiques, empresarials i sindicals i 62 entitats properes al sector.

La tinent d'alcalde i directora de l'àrea d'Economia, Treball, Competitivitat i Hisenda, Laia Bonet, ha afirmat que l'objectiu és fer que aquesta activitat sigui "més eficient, sostenible i segura". Bonet ha apuntat que el comerç en línia "ha vingut per quedar-se" i ha considerat que cal buscar el millor encaix tenint en compte les particularitats de Barcelona.

Furgonetes en una zona de càrrega i descàrrega. Foto: Ajuntament

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

[Dona ahora](#)

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 Ayuda
en Acción

El conjunt de Tati Torres visitarà el pròxim dissabte 25 de febrer el Rubí FS, en partit corresponent a la 18a jornada del grup 2 de Segona Divisió. El CFS Eixample hi arribarà després de perdre per 2-4 contra el CN Caldes el passat dia 18.

Claudia Garcia és inquieta

» L'alera del CB Roser és la tercera psicòloga de la família i treballa a Recursos Humans d'una empresa
 » "Mai havia estat tan a gust en un equip; és un grup que està molt atent al que necessitis", celebra

Toni Delgado
EL FORT PIENC

"La meva gossa Cora és l'alegria de la casa. M'encanta anar a córrer a la platja amb ella i també m'acompanya a les excursions a la muntanya. La Cora és la meva calma i felicitat. Vull veure-la feliç", comparteix Claudia Garcia (Barcelona, 1996), alera del CB Roser.

És psicòloga de Recursos Humans, administrativa en un hospital i els caps de setmana, cap de sala d'una sala de concerts. "A tot-hom el sorprèn que aguantant aquest ritme, que exigeix organització i disciplina. També m'encanta tenir temps per a mi, jugar a pàdel, anar en bici, fer vida social... I sí... Dormo poc", confessa la barcelonina.

Empàtica i alegre, se sent més pacient des que va treballar amb nens i nenes amb diversitat funcional, que li van ensenyar a educar i ser millor persona: "Va ser molt agraït veure com aprenien a muntar en bici. Una adolescent amb síndrome de Down em va preguntar un dia per què li par-

lava com si fos una nena petita, i tenia tota la raó del món".

Reivindica l'ofici familiar i vocacional, perquè és la tercera psicòloga de la família, després de la seva mare, la Gemma Garcia, i la seva germana, la Rebeca. "En realitat, crec que tots i totes hauríem de fer teràpia. No necessitem un problema molt greu per anar-hi", defensa l'alera.

Després d'una breu aventura al karate, que no li va fer el pes, amb 9 anys i també a l'Escola Arrels, de Sant Andreu, es va enamorar del bàsquet, un esport que encaixa amb ella: "És d'equip, i et permet estar i compartir moments amb moltes persones. Jo era una nena tímida i el bàsquet m'ha ajudat a ser infinitament extravertida".

EL SEU PRIMER CLUB

El seu primer club va ser el SESE, a mini i dirigida per Marta Santiago, una entrenadora "amb una excel·lent capacitat de comunicar i formar que va construir un gran grup". El curs següent va marxar al Bàsquet Femení Sant Adrià, on va iniciar una etapa de quatre

Claudia Garcia i la seva gossa Cora. Foto: Clara Hernández

temporades de molt aprenentatge, valors, exigència, "molt bons números i moltes persones especials" sota la direcció de Dani Poza, Víctor Torres o Dani José.

"Al Bàsquet Femení Sant Adrià aprens a competir i, gràcies a créixer com vaig fer-ho allà i a tot el que he superat en aquest temps, soc qui soc i com soc ara", agraeix.

Garcia va jugar al Campionat de Catalunya Júnior Preferent i a Copa Catalunya amb la UE Mataró d'Ariadna Pujol, Laia Flores o Mariona Teixidó. Allà va conèixer César Aneas, que es con-

vertiria en el seu tècnic preferit. Ho continua sent. "En César no et deixa indiferent: o t'encanta o no t'encaixa gens, i a mi és qui més m'ha ensenyat de bàsquet. Em va fer descobrir i créixer en molts recursos tècnics o en la defensa. De fet, amb ell tenia un paper més defensiu", recorda.

Al Barça CBS competiria el seu segon any de júnior i els dos primers de sènior. Després d'una última temporada en què va "perdre una mica la il·lusió" pel bàsquet a Sant Feliu de Llobregat i que, fins i tot, s'arribés a

plantejar deixar-ho, va aterrar al Draft Gramenet, on va recuperar l'energia i les ganes de jugar en un "grup humà increïble".

El seu pas per Santa Coloma de Gramenet ha estat "irregular", amb un primer curs "molt bo" i els cinc següents en què "intentàvem remuntar o estar bé, i no ho aconseguíem, o no vam arribar al que s'esperava". Les seves últimes setmanes al Draft Gramenet va tornar a pensar en la retirada perquè no tenia la seva espurna habitual. Una il·lusió que ha recuperat al CB Roser d'Iván Faure. "És un grup humà que està molt atent al que necessitis, i totes confiem molt en la resta i ens ajudem en el que calgui. Som una petita gran família. Mai havia estat tan a gust en un equip", exposa.

El CB Roser és el grup més sòlid i eficient de Copa Catalunya. "Som conscients que podem millorar i que en un torneig tan igualat qualsevol equip et pot guanyar. Anem matx a matx i sempre deixant-nos-hi la pell", tanca Garcia, just abans que la Cora lladri una mica. La gosseta vol jugar amb ella una estona.

3a Catalana de futbol				2a de futsal				Classificacions				Lliga EBA			Copa Catalunya de bàsquet		
Equip	PTS	GF	GC	Equip	PTS	GF	GC	Equip	PG	PF	PC	Equip	PG	PF	PC		
1. FC l'Esquerra	48	43	17	1. Penya Esplugues	43	90	21	1. CB Santfeliuenc	17	1547	1234	1. CB Roser	15	950	769		
2. CF La Romànica	46	56	31	2. AE Les Corts-UBAE	41	61	22	2. Barça BCB Valls	13	1357	1104	2. AB Premià	12	913	789		
3. CF Sant Adrià	41	46	17	3. CFS Eixample	35	67	34	3. CB Valls	11	1319	1233	3. Manresa CBF	12	951	812		
4. FC Can Buxeres	38	40	25	4. CN Caldes	33	66	30	4. CB Roser	11	1242	1198	4. Draft Gramenet	11	1041	903		
5. CF Ripollet	31	47	34	5. Rubí FS	31	61	36	5. FC Martinenc B.	10	1341	1263	5. CEEB Tordera-Uni G.	10	976	923		
6. UD Montsant	31	40	36	6. InterSala Zaragoza	29	57	47	6. CB Tarragona	10	1293	1255	6. CB Samà Vilanova	8	922	947		
Tot l'esport, a liniaeixample.cat				7. CFS Castellón	28	50	29	7. CB Navàs	10	1274	1246	7. TGN Bàsquet	8	876	876		
				8. FS Ripollet	27	71	43	8. CB Granollers	9	1296	1329	8. Joventut Les Corts	7	916	938		

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

El Prado a Barcelona

Un total de 173 peces de la col·lecció del Museu del Prado han aterrat a Barcelona. El CaixaForum de la capital catalana acull una exposició dedicada al retrat del segle XIX, amb obres d'artistes com Goya, Sorolla, Fortuny o Madrazo, entre d'altres. La mostra, que es podrà visitar fins al 4 de juny, té sis eixos temàtics, tal com detalla l'ACN. Concretament, aquests àmbits són la descoberta de la imatge, els retrats i autoretrats d'artistes, la imatge de la mort, l'artista al seu estudi, la imatge del poder i les identitats i imatges d'escriptors, músics i actors.

Famosos

Quan Joel Díaz va anunciar que deixava de presentar el *Zona Franca* (el *late show* de TV3) com a resposta a l'acomiadament de Manel Vidal per un acudit, tothom va assumir que el programa desapareixeria. La cadena, però, va decidir intentar per totes les vies trobar-li un substitut perquè el projecte tirés endavant. El problema és que van topar amb moltes respostes negatives, com ara les d'Isma Juárez o d'Elisenda Pineda. Molta gent es preguntava qui seria el valent o valenta que acceptaria aquest relleu, tenint en compte la previsible allau de crítiques que rebria. Doncs Danae Boronat (Tarragona, 1985) s'hi ha atrevit. Una periodista esportiva presentant un programa d'humor? "I per què no?", es deu haver dit a si mateixa Boronat, que ja té experiència a trencar barreres: va ser la primera dona a narrar un partit de la Lliga en televisió. A més, Joel Díaz li ha donat suport públicament.

La fitxa

QUI ÉS?

DANA E B O R O N A T

ÉS FAMOSA PER...

Ser periodista esportiva
Va ser la primera dona a narrar en TV un partit de la Lliga

QUÈ HA FET?

Acceptar presentar el 'Zona Franca'
Després de la sonada i polèmica dimissió de Joel Díaz

A LES XARXES...

Suport de Joel Díaz
Enmig de les crítiques d'alguns usuaris indignats

Llibres

El boig dels ocells
Care Santos

Eugene Schieffelin és ric, singular i aficionat als ocells. La seva germana i la seva dona, amants devotes de Shakespeare. Els seus amics, membres d'una Societat més desfasada que científica que somia omplir d'ocells europeus els cels novaiorquesos. Nova York, una ciutat que encara no s'assembla a ella mateixa, l'escenari ideal per a qualsevol bogeria.

Teatre

Fitzroy
Jordi Galceran i Sergi Belbel

Quatre escaladores estan a mitja ascensió del Fitzroy, una de les vies d'escalada més complicades del món i mai assolida per una cordada femenina. El mal temps les ha fet aturar i, mentre esperen que les condicions millorin, sorgeixen problemes inesperats que les fan dubtar de si tirar endavant o rendir-se. Al Teatre Borràs de Barcelona.

Música

Postureo real
Guillem Roma

El cantant Guillem Roma vol "convertir les coses quotidianes en extraordinàries". Ho ha dit en una entrevista concedida a l'ACN amb motiu de la publicació del seu cinquè disc, *Postureo real* (U98 Music). En aquest treball parla de l'amor, les amistats i, com indica el títol, del postureig que impregna les xarxes socials i, de retruc, el dia a dia de la societat actual.

Pelis i sèries

Irati
Paul Urkijo Alijo

Segle VIII. El cristianisme s'escampa per Europa mentre les creences paganes desapareixen. Tot i això, un líder demana ajuda a una deessa ancestral. Fa un pacte de sang amb ella i derrota l'enemic a canvi de la seva vida. Anys més tard, el seu fill Eneko vol recuperar el cos del pare per enterrar-lo de forma cristiana. Necessitarà, però, l'ajuda d'Irati, la pagana del poble.

ESTILS DE VIDA

La salut també és productiva

Foto: Freepik

📌 SALUT LABORAL

Quan pensem en salut laboral ens ve al cap la prevenció de riscos laborals. Però aquestes inspeccions se centren a evitar els riscos més evidents associats a les diferents activitats professionals. Poques vegades es fixen en l'entorn laboral, en els elements que ens rodegen i que afecten la nostra salut, tot i que no representen un risc directe. A més, són detalls que també afecten el rendiment, perquè està comprovat que un entorn laboral ben dissenyat afavoreix la productivitat.

La majoria d'empreses garanteixen uns mínims, els especificats per llei, però la majoria no prioritzen criteris de salut ni de sostenibilitat, molt relacionada amb la qualitat de vida, a l'hora de dissenyar els espais laborals. Hi ha una gran conscienciació sobre l'eficiència energètica i sobre la ventilació dels edificis, però, en canvi, hi ha poca preocupació pels materials amb què està fet el mobiliari, que haurien de ser tan naturals com sigui possible. Tampoc som conscients de la importància de treballar en un entorn silenciós o, com a mínim, sense sorolls que ens alterin. O del paper tan important que juguen les plantes en la nostra salut emocional a la feina.

Les claus.....

MOBILIARI

Els paviments, les moquetes i les mampares s'han d'elaborar amb productes naturals o reciclats

LLUM

La llum solar no només beneficia la vista; també potencia la concentració dels treballadors

SOROLL

Les oficines diàfanes estan de moda, però cal separar els espais amb paravents per reduir el soroll

TEMPERATURA

La temperatura ideal és d'entre 21 i 23 graus i s'ha de mantenir de la forma més natural possible

Foto: Pixabay

Segueix-nos
a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

EL TEU MOMENT, EL TEU CLUB

PISCINA INTERIOR · ACTIVITATS DIRIGIDES · ZONA ENTRENAMENT HIIT
ENTRENAMENT PERSONAL · PILATES REFORMER · FISIOTERÀPIA

MATRÍCULA 0€

*Consulta condicions a recepció.

Bruc, 122 Barcelona · T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es

www.clubsaccura.es